

да го задобьемъ отъ друго нѣкое, кое да было мѣсто. Движенія-та и борбы-ты отъ първо-то возстаніе щжть ни даджть обученіе и оржжіе, щжть ни даджть войскж, съ кож-то ще можемъ да ся мѣримъ съ Гърцы-ты и въ истинскый бой, на кой-то тья движенія и борби сж като въведеніе, само приуготовленіе. Само зависи отъ това да може при първо-то възстаніе да ся пробуди, колко-то ся може пд-голѣмо воодушевленіе. Ако ли пжкъ ся случи да ся отвори на царя нѣкоя работа въ Азіж, или на друго нѣкое мѣсто, та да бжде захванжть съ бой, за който да извлече войскж-тж си изъ Българіж, тогась.....

Отъ радость цѣль потрѣпера нашій юнакъ, и вечь не си мыслеше само у себе, нъ гласно повыка:

— Тогась..... тежко тебѣ, Гърціо!

Петръ, кой-то самъ бѣше свидѣтель на това заносяніе ясенево, погледа го зачуденъ и запыта:

— Що ти е?

— Нищо, отговори Ясень. Направихъ въ себе си това увѣреніе, какво ныи при всичко-то си робство отъ сто години, при всичж-тж поквареность на нашія народъ, пакъ можемъ съ свож силж и средство да дойдемъ до независимость.

— Какъ това? запыта го Петръ съ неповѣреніе.

Ясень разложи брату си свои-ты мысли, кои-то прѣди малко спомянжхмы и главно-то полагаше на първий-тѣ мыгъ отъ возстаніе-то.

— Съ кой-то, ако умѣемъ да ся въсползуваме, кой-то ако не развалимъ съ лѣность, съ размайване все на едно мѣсто, съ очякваніе за помощь, или съ прѣговаряніе съ непріятеля, тогась..... смы добыли!

— Ала това първо мгновеніе! рѣче Петръ смнѣважщщя ся.